

page

มวลความรักบางเบา
ในคำว่าเราที่รางเลือน

然後，生日快樂

จวีจื่อ

เขียน

ภาวิตา ทองเจริญ

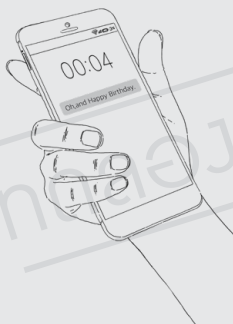
แปล

“การรักใคร่รักคนโดยไม่รู้จักตัวตนของเขาเป็นเรื่องอันตราย
ฉันเคยอ่านข้อความนี้เมื่อหลายปีก่อน
แล้วหลายปีถัดมาก็กลับกลายเป็นคนในข้อความเสียเอง”
- จวีจื่อ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ကုမ္ပဏီ

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกที่มีคนนับล้านๆ การได้พบกันล้วนเป็นโชคชะตา
แสนพิเศษ พิเศษมากพอให้ใครคนหนึ่งที่เคยเป็นเพียงคน
แปลกหน้าได้เข้ามานั่งอยู่ในหัวใจ ได้ยึดครองพื้นที่หนึ่งในความ
ทรงจำ แม้โชคชะตานั้นจะไม่ได้นำมาซึ่งคำว่า “ตลอดไป” หรือ
คำว่า “เรา” อย่างที่ใจหวัง

สิบสองเรื่องราวที่ร้อยเรียงกันเป็นนวนิยายเล่มนี้คว้าจับ
เอาเรื่องราวที่เราล้วนเคยสัมผัสขึ้นมาคลี่แผ่ให้เห็นช่วงขณะ
แห่งโชคชะตาเหล่านั้น ช่วงขณะของการตกหลุมรัก ช่วงขณะของ
ความว้าวุ่นใจ ช่วงขณะของความผิดหวัง และช่วงขณะที่เรากอดเก็บ
ความรักที่ไม่อาจเป็นไปได้เอาไว้ในกล่องความทรงจำพิเศษ
และสายสัมพันธ์ไร้นิยาม ซึ่งพิเศษไม่แพ้โชคชะตาที่น่าพาให้
ใครคนหนึ่งมาพบกับใครสักคน

ในรสหวานจางๆ ปนขมปร่าและช่วงเวลาระยิบระยับเล็กๆ
ที่ซุกซ่อนในเรื่องราวของพวกเขา เราหวังว่าคุณจะได้ทวนนึกถึง
ช่วงเวลาแสนพิเศษที่เป็นของคุณเพียงคนเดียวอีกครั้ง ได้คิดถึงมัน
และได้กลับไปทักทายคนแปลกหน้าในชะตาชีวิตคนนั้นที่ยังคงอยู่
ในใจเสมอมา

ต่อให้โชคชะตาจะพัดพากันไปไกลแค่ไหนแล้วก็ตาม
เชื่อเถอะว่าโมเมนต์ของช่วงขณะหนึ่งเหล่านั้นจะยังคงงามตลอดไป

คำนำผู้แปล

คำว่า “สุขสันต์วันเกิด” เป็นคำอวยพรสั้นๆ ที่แสนจะทรงพลัง เป็นประโยคที่คอยเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคนที่อาจห่างเหินกันไปนานแล้ว เป็นประโยคที่บางครั้งบอกเป็นนัยว่า ฉันยังคิดถึงเธอ อยู่เสมอ เธอคนที่สำคัญกับฉัน แม้เราอาจห่างกันมานานแล้ว

เชื่อว่าผู้อ่านหลายท่านคงมีความสัมพันธ์แบบนี้ในชีวิต ความสัมพันธ์แบบที่ต่างคนต่างคอยติดตามความเคลื่อนไหว ของกันและกันอยู่ห่างๆ กับคนที่อาจเคยเจอหน้ากันไม่กี่ครั้ง กับคนที่อาจไม่ได้เจอกันมานานหลายปี แต่ก็ยังรู้สึกผูกพันอยู่เสมอ คนที่คอยส่งข้อความไปสุขสันต์วันเกิดกันและกัน เพื่อพูดคุยกัน ปีละครั้งสองครั้ง

หนังสือเล่มนี้จะพาทุกท่านไปท่อดูความสัมพันธ์ของตัวละครที่แม้จะห่างไกลแต่ก็ยังผูกพันกัน และได้เห็นความจริงอย่างที่คุณเขียนเอาไว้ ว่าเราทุกคนต่างเป็นตัวเอกในชีวิตตัวเอง แต่ก็ยังเป็นเพียงตัวประกอบในชีวิตคนอื่น ผู้เขียนเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวละครได้อย่างแยบยล ร้อยเรียงเนื้อเรื่องในแต่ละตอนเข้าด้วยกันได้อย่างสมบูรณ์ แต่จุดจบของนิยายจะบรรจบกลับมาเจอกับจุดเริ่มต้นของนิยายได้อย่างไร คงต้องให้ผู้อ่านไปหาคำตอบในหนังสือเล่มนี้ต่อไป...

ภาวิตา ทองเจริญ

อารัมภบท

จุดเริ่มต้นของชีวิตนักเขียนครั้งที่สอง

เมื่อนานมาแล้ว ฉันเคยบอกบรรณาธิการเอาไว้แบบนี้...ตั้งแต่เริ่มต้นเขียนหนังสือเล่มแรก ฉันล้มเหลวอยู่ห้าปี ดังนั้นถ้าต่อไปมีคนสนับสนุนฉันถึงห้าปีก็ถือว่ายุติธรรมแล้ว ฉันพอใจมากแล้วต่อให้ชีวิตนักเขียนจะจบลงแบบนี้และทุกคนลืมฉันโดยสิ้นเชิงก็ไม่ใช่ไร ฉันไม่ใช่คนโลภมากมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

แต่แค่เขียนไปเขียนมา ตอนนี้ก็ผ่านไปแล้วว่าสิบห้าปี

สองสามปีมานี้ ฉันมักคิดอยากเขียนหนังสือด้วยวิธีการที่ต่างไปจากหนังสือเล่มก่อนๆ ของตัวเอง แต่ก็ไม่รู้จะเขียนอะไร

และแล้วในปีนั้น วาสนาก็มอบโอกาสให้ได้ตีพิมพ์หนังสือรวมรวบวาดและบทความเล่มแรก สำหรับฉัน นี่คือการทดลองสิ่งใหม่ที่ต้องใช้ความกล้าพอสมควร ฉันเป็นนักเขียนวัยกลางคน แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนเป็นนักเขียนหน้าใหม่ หนทางระหว่างการวาดๆ เขียนๆ เติบโตไปด้วยประสบการณ์ที่ทำให้โครงจนหัวเราะออกมา และภายหลังก็กลายเป็นความทรงจำอันงดงาม เป็น

ความทรงจำทั้งดงามใช้ได้เลยจริงๆ

ถึงอย่างนั้น ความแปรปรวนของอารมณ์ที่ทั้งขัดแย้งและเข้ากันได้ในช่วงเวลานั้นเองก็ทำให้ฉันได้แนวคิดและแนวทางการเขียนหนังสือเล่มนี้ ทั้งยังได้สะสมแรงบันดาลใจไว้มากพอสมควร เพียงแค่ฉันยุ่งจนไม่ได้เริ่มเขียนสักที ฉันเป็นคนประเภทที่ทำอะไรได้ทีละอย่างเท่านั้น คิดดูแล้วก็เป็นพวกไม่ค่อยน่าจดจำเลยจริงๆ

หลังจากยุ่งไปจนถึงจุดหนึ่ง ฉันก็เริ่มหุ่่มแรงเขียนหนังสือเล่มนี้ มวลความรักบางเบาในคำว่าเราที่ร้างเลือน ด้วยอัตราเร็วที่กระทั้งตัวเองก็ยังตกใจ ฉันใช้เวลาทั้งหมดประมาณหกสัปดาห์ราวกับมีชีวิตเพียงเพื่อเขียนหนังสือเล่มนี้เท่านั้นอยู่หกสัปดาห์ รู้สึกเหมือนได้วนกลับไปยังอดีต เจอตัวเองที่ปล่อยให้ตัวอักษรนำทางไปข้างหน้า ตัวเองที่ไม่มีใครรู้จักแต่ก็ยังคงมุ่งมั่นในการเขียน

สำหรับฉัน นิยายเล่มนี้ใช้วิธีการเขียนแบบใหม่เอี่ยม เรื่องราวในแต่ละตอนดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกัน แต่ที่จริงแล้วล้วนเชื่อมโยงกันระหว่างตอนก่อนหน้าและตอนถัดไป ตัวประกอบในเรื่องหนึ่งจะกลายเป็นตัวเอกในอีกเรื่องหนึ่ง รู้สึกเหมือนได้ตระหนักถึงความจริงของชีวิตอยู่ไม่น้อย เราทุกคนต่างเป็นตัวเอกในชีวิตตัวเอง แต่ก็ยังเป็นเพียงตัวประกอบในชีวิตคนอื่น ฉันรู้สึกแบบนี้

ฉันมองว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจุดเริ่มต้นชีวิตนักเขียนครั้งที่สอง
ของตัวเอง ฉันเขียนคำขอบคุณไว้ในคำนำหนังสือมานานแล้ว
ครั้งนี้คงไม่ต้องขอบคุณกันและกันอีก สำหรับผู้อ่านที่สนับสนุน
ฉันมานาน เราเป็นเพื่อนเก่ากันไปแล้วแม้ไม่เคยรู้จักกัน และ
ครั้งนี้ฉันอยากจะบอกว่า...หวังว่าพวกคุณจะชอบหนังสือเล่มนี้
ฉันหวังจากใจจริง

จวีจื่อ

“เมืองที่เธออยู่ฝนตกแล้ว
ฉันอยากถามเธอเหลือเกินว่าได้พกร่มไปไหม
แต่ก็ข่มใจไว้ เพราะฉันกลัวเธอไม่มีร่ม
ขณะที่ตัวเองก็ทำอะไรไม่ได้เลย
เหมือนกับที่ฉันรักเธอ
แต่ไม้อาจอยู่เคียงข้างอย่างที่เธอต้องการได้”

...

อายาโอะ มียาซากิ

บทที่ 1

ระยะห่าง 0.01 เซนติเมตร

.....

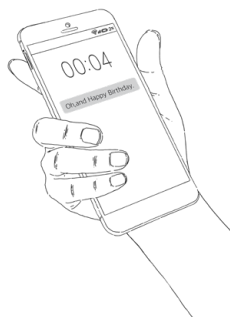
ความรู้สึก

ราวกับเคยผ่านอะไรมาด้วยกัน

เป็นความรู้สึกแบบนั้น

ทดลองอ่าน

“เจ้าของ เลี้ยวซินอยู่ไหมครับ”

ผมถือแฟ้มประวัติการรักษาของสุนัขชื่อเลี้ยวซินพลง ตะโกนเรียกบริเวณที่นั่งรอรับการตรวจ จากนั้นภาพผู้หญิงคนหนึ่ง จูงสุนัขพันธุ์อิงลิชบลูด็อกตัวใหญ่อยู่อย่างพอดีสมควรก็เข้ามาบดบังทัศนวิสัย ผู้หญิงคนนั้นกระซิบเสียงเบาด้วยสีหน้าเหน็ดเหนื่อยสาหัส ส่วนสุนัขตัวนั้นบวมท้วม ไม่ใช่การบวมเพราะกินอาหารมากเกินไป แต่เป็นแบบที่เห็นได้ชัดว่าป่วย ไม่ต้องเป็นนักศึกษาปริญญาโทคณะสัตวแพทยศาสตร์อย่างผมก็ดูออกได้อย่างง่ายดายว่ามันบวมจากอาการป่วย

นี่คือแผนการรักษาโรคเฉพาะทางด้านหัวใจของโรงพยาบาลสัตว์ภายใต้สังกัดมหาวิทยาลัย สัตวแพทย์ถือเป็นผู้มีอำนาจที่นี่ ต้องนัดหมายล่วงหน้าจึงจะเข้ารับการตรวจรักษาได้ สุนัขและแมวที่มารับการรักษามักอยู่ในขั้นป่วยหนักหรือถูกส่งตัวมาจากโรงพยาบาลอื่น สุนัขพันธุ์อิงลิชบลูด็อกที่อยู่ตรงหน้าผมตอนนี้ก็เช่นกัน

ผมรีบกวาดสายตาอ่านประวัติการรักษาปึกหนาในมือแล้วจึงซักถามผู้หญิงคนนั้นเหมือนเคย ผมยื่นมองเธอพูด เธอมีท่าทีนิ่งสงบ พูดอธิบายอย่างละเอียดและเป็นลำดับชัดเจนจนอดคิดไม่ได้ว่าเธอคงเคยพูดเรื่องนี้มากกว่าหนึ่งครั้ง เธอพูดอย่างคล่องแคล่วแล้วพาสุนัขไปซึ่งน้ำหนักร้อยกิโลกรัม

ฟังแล้วอาการของมันดูจะไม่สู้ดีนัก มองจากภายนอกก็เช่นกัน

“ก่อนหน้านี้ได้ยามาจากโรงพยาบาล ฉันให้มันกินอยู่หนึ่งเดือน ทั้งยาขับปัสสาวะและยาปฏิชีวนะ อาการบวมน้ำไม่ดีขึ้น แต่ก็ไม่แย่ง คุณหมอเลยบอกให้ฉันลองหยุดยาดู แต่ช่วงสองอาทิตย์ที่หยุดยา อาการบวมน้ำก็เริ่มแย่งลง”

“มันก็เลยน้ำหนักขึ้นสองกิโลกรัมภายในสองอาทิตย์หรือผิดปกติแล้วละ”

“ค่ะ”

หลังจากซักถามอาการเบื้องต้นเรียบร้อยแล้ว ผมขอให้เธอรู้สึกรู้แล้วเดินกลับเข้าไปหยิบแบบสอบถามจากห้องตรวจมาให้เธอทำ

“ฉันเลี้ยงมันมาสี่ปีแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยที่เห็นแบบสอบถามแบบนี้”

เธอพูดเสียงเบา ขณะเดียวกันก็พยายามจิกยิ้ม แต่ดูจะไม่สำเร็จ

คำถามในแบบสอบถามนี้ค่อนข้างละเอียดดยิบย่อย ละเอียดพอให้ผู้กรอกแบบสอบถามรู้ตัวทันทีที่ได้เห็นว่าจะต้องเตรียมใจสี่ปีที่แล้วผมก็เคยทำแบบสอบถามอย่างนี้ แต่ตอนนั้นผมอยู่ที่โรงพยาบาลขนาดใหญ่ และเป้าหมายของแบบสอบถามนั้นคือพ่อของผม ตอนนั้นพ่ออาการแย่มากแล้ว ผมจึงต้องเป็นคนกรอกแบบสอบถามแทน

สี่ปีพอดี

อาจเพราะคำว่าสี่ปีที่เธอพูดถึงดูตลกความสนใจผม ผมจึงถือโอกาสตอนเธอถามเลือกคำตอบในแบบสอบถามลอบสังเกตเธอเงิบๆ เธอเลือกคำตอบของคำถามส่วนใหญ่ได้อย่างรวดเร็วทำให้รู้สึกว่าเธอเด็ดขาดไร้ความลังเล มีเพียงคำถามส่วนน้อยที่เธอดูไม่แน่ใจ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถาม ปกติแล้วเจ้าของสัตว์เลี้ยงมักจะถามคำถามพวกนั้นกับผม บางคนถามหลายข้อด้วย

ผมอดไม่ได้ที่จะนึกย้อนถึงตัวเองตอนกรอกแบบสอบถามที่โรงพยาบาลเมื่อสี่ปีที่แล้ว ตอนนั้นผมเองก็มีข้อสงสัยมากมายเต็มไปหมด แต่สุดท้ายเลือกไม่ถาม ไม่แน่ใจว่าเพราะไม่อยากเผชิญหน้าความจริงหรือเปล่า อีกอย่าง ผมกลัวว่าถ้าได้ฟังคำตอบแล้วจะเริ่มร้องไห้ ภาพลูกผู้ชายร้องไห้พุ่มพวยในที่สาธารณะดูไม่ดีเท่าไรนัก โดยเฉพาะเมื่อพ่อซึ่งร่างกายอ่อนแออยู่ข้างๆ ตอนนั้นถ้าผมร้องไห้พ่อจะยิ่งสิ้นหวังแค่ไหน

ผมไม่อาจลืมภาพตัวเองตอนนั้นได้ ผมต้องนั่งฟังคุณหมอแจ้งข่าวร้ายครั้งแล้วครั้งเล่าตามลำพังในห้องตรวจ แต่เมื่อลูกขึ้นเปิดประตูห้องตรวจแล้วเดินไปหาพ่อซึ่งนั่งอยู่บริเวณห้องรอตรวจด้านนอก ก็ต้องปรับสีหน้าและอารมณ์จากสะเทือนใจให้ดูไม่มีปัญหาอะไรทันทีภายในไม่กี่วินาที เวลาไม่กี่วินาทีจำนวนนับครั้งไม่ถ้วนนั้นสิ้นสุดลงเมื่อพ่อเสียชีวิต นับตั้งแต่พ่อป่วยจนกระทั่งสิ้นลม พ่อไม่เคยอยากพูดคุยหรืออยากรู้อาการป่วยของตัวเองเลย การหลบหนีอาจเป็นการเผชิญหน้าแบบหนึ่งจริง ๆ ก็ได้

“เสร็จแล้วค่ะ”

เสียงของเธอดังให้ผมออกจากห้วงความคิดแล้วกลับมา
ยังโลกแห่งความจริง ผมรับกระดาษและปากกาที่เธอยื่นให้ก่อนจะ
รีบไล่ดูคำตอบผ่านๆ

ไม่ดีเลย ผมยังคงรู้สึกแบบนั้น และยิ่งรู้สึกชัดเจน
ขึ้นเรื่อยๆ เธอคงรู้อยู่แล้วใช่ไหม ประวัติการรักษานี้บอกไว้ว่า
สุนัขตัวนี้เป็นโรคหัวใจตั้งแต่กำเนิด มันได้รับการรักษาและรับยา
จากที่นี่ไปกินตั้งแต่ยังเป็นลูกสุนัข ถ้าพิจารณาจากความหนักหนา
ของอาการบกพร่องทางหัวใจ การที่มันยังมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ได้
ก็นับว่าโชคดีแล้ว

ผมจำได้ว่าสัปดาห์ก่อนเธอเพิ่งมารับยาโรคหัวใจของสุนัข
สำหรับหนึ่งเดือนกลับไป

“ผมขอลองตรวจคลำดูก่อนนะครับ”

เมื่อพูดจบผมก็ลงไปนั่งยองๆ เพื่อลูบปอดมัน ส่วนเธอ
ก็ลงมานั่งข้างๆ แทบจะพร้อมกัน อาจเพราะเธอย่อตัวลงมาเร็ว
ไปหน่อย ตอนนี้เราสองคนจึงอยู่ใกล้กันเกินไป ใกล้จนแทบจะ
เหลือระยะห่างเพียง 0.01 เซนติเมตร

“มันกัดคนนะค่ะ” เธอมองมือผมแล้วรีบเตือนด้วยสีหน้า
ตื่นตระหนก “เอ่อ แต่วันนี้น่าจะไม่กัด มันไม่สบายตัวมาก
ๆ นะค่ะ”

มันไม่สบายตัวมาก ๆ ประโยชน์นี้ทำให้เธอหนึ่งเรียบไปครู่หนึ่ง จากนั้น ราวกับต้องการเบี่ยงเบนอารมณ์ออกจากประโยคดังกล่าว เธอจึงเริ่มอธิบาย...

“ตอนนั้นมันก็กัดคนละ แถมเคยกัดมามากกว่าหนึ่งคน ด้วย หลังจากนั้นฉันเลยต้องมารับยาให้มันเอง ไปรับยากับหมอคนอื่นนะค่ะ รอไม่นานเท่าไร หมอแผนกคุณต้องรอคิวนานมากเลย”

“ไม่เป็นไรครับ พวกผมเคยเจอสุนัขที่กัดคนมานักต่อนัก ตอนนี้อยู่ดีเลยคิดว่าต้องหลบยังงี้”

ผมทำทีพูดเล่นเพื่อปลอบเธอให้คลายจากความตื่นตระหนก ส่วนเธอก็พยายามหันม้ายิ้มให้ ครั่งนี้เธอยิ้มได้เกือบสำเร็จ

“งั้นผมพามันเข้าไปในห้องตรวจก่อน คุณรอตรงนี้สักครู่ นะครับ”

“ให้ฉันเข้าไปด้วยไหมคะ จะได้ดูแลความปลอดภัยของคุณ มันชอบกัดผู้ชายเป็นพิเศษนะค่ะ ที่จริงเมื่อกี้ตอนคุณยื่นมือไปลูบมัน ฉันตกใจมากเลยคะ”

“ไม่ต้องหรอกครับ”

ผมแส้มแสดงสีหน้าท่าทางให้ดูว่าจริง แต่แอบใช้หางตาชำเลื่องมองสีหน้าสุนัขตัวนั้น ขณะเดียวกันก็อธิษฐานในใจขอให้ตอนนี้มีปลอกคอกันเลื่อยอยู่ใกล้ ๆ ผมจะได้สวมให้มัน ตอนมันอ้าปากขึ้นมาจะได้กัดไม่โดน สุนัขพันธุ์อิงลิชบูลด็อกมีปากกว้าง

และชากรรไกรทรงพลัง คนสมัยก่อนใช้สุนัขพันธุ์นี้เพื่อฝึกกระตึงไปแข่งโดยเฉพาะ ชาลันๆทำให้มันสามารถกระโดดขึ้นไปจับห้อยกระตึงได้ ชากรรไกรอันทรงพลังทำให้มันสามารถจับห้อยกระตึงไว้ไม่ปล่อย ส่วนรอยย่นๆบนใบหน้าดูเหมือนจงใจทำให้ดูบูดบึ้งนั้นมีไว้เพื่อช่วยให้เลือดกระตึงไม่สามารถไหลเข้าดวงตาจนรบกวนการมองเห็น มันเป็นสุนัขพันธุ์ที่มีต้นกำเนิดมาจากความรุนแรงและโหดเหี้ยม ภายหลังเมื่อผู้คนเริ่มมีอารยธรรมมากขึ้น กิจกรรมอันโหดร้ายนี้ก็ค่อยๆเลือนหายไป โชคดีที่คนบางกลุ่มชอบสุนัขหน้าตาแบบนี้ จึงค่อยๆปรับแต่งเพาะพันธุ์จนกลายเป็นสุนัขเลี้ยงในบ้านที่ทั้งเชื่องและขี้เล่นน่าเอ็นดูในปัจจุบัน ทุกวันนี้สุนัขพันธุ์นี้มักมีนิสัยรักเจ้าของและอ่อนโยน แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีพันธุกรรมเดิมอยู่ ใบหน้าและโครงสร้างร่างกายยังไม่ต่างจากในอดีตนัก หากถูกสุนัขที่มีชากรรไกรทรงพลังแบบนี้กัดเข้าคงไม่ใช่ภาพน่ามอง

ไม่ต้องหกรอกครับ ผมตอบกลับไป ส่วนเธอพยักหน้าด้วยสีหน้าไม่วางใจ จากนั้นจึงยื่นมือไปลูบขนหนาๆบนตัวสุนัขกลางอริยาบยให้มันฟังด้วยเสียงเล็กเสียงน้อย

“เจี๊ยงเจี๊ยง แกต้องเป็นเด็กดินะ เตี่ยவுคุณหมอมจะเอาเนื้อให้กิน” จากนั้นเธอก็ปรับน้ำเสียงกลับมาทันทีพร้อมยื่นขนมสำหรับสุนัขที่ถือไว้ตลอดให้ผม

“เอาให้มันกินนะคะ จะได้ช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของมัน
หลายปีมานี้ฉันทำแบบนี้ทุกครั้งที่พามันมาให้คุณหมอฉีดยา
ฉันจะยืนอยู่ตรงหน้าแล้วป้อนเนื้อแท่งให้มันกินทีละชิ้น ส่วน
คุณหมอก็จะรีบฉวยโอกาสแอบฉีดยาจากข้างหลัง คุณแน่ใจ
หรือคะว่าจะไม่ให้ฉันเข้าไปด้วยเพื่อความปลอดภัยของคุณจริงๆ”

“แน่ใจครับ”

ผมตอบกลับ พลันหัวเราะออกมา

ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่เหมือนผมจะสามารถจินตนาการ
ภาพเหตุการณ์ที่เธอพูดถึงได้ คงเป็นภาพที่ตลกน่าดู ถ้าตัวเอง
เป็นเพียงผู้ชมเหตุการณ์ ไม่ใช่สัตวแพทย์ที่ต้องแอบยืนด้านหลัง
เพื่อฉีดยาที่ก้นมัน

ตลอดบ่ายวันนั้น นั่นเป็นครั้งเดียวที่ผมหัวเราะ เธอก็
เช่นกัน นั่นคือระยะห่างที่ใกล้ที่สุดระหว่างผมกับเธอ...0.01
เซนติเมตร

เจาะเลือด

ตรวจเลือด

เอกซเรย์

อัลตราซาวด์หัวใจ

สุนัขตัวใหญ่เหาะทะขนาดนี้นับเป็นงานช้าง ต้องใช้พวกเราทั้งหมด
ห้าคนช่วยกันรับมือ

“ไม่ดีเลย

“มันมีอาหารบวมที่เนื้อเยื่อชั้นใต้ผิวหนัง และมีน้ำสะสม
ในช่องท้องมากถึงขั้นรุนแรง ที่มันไม่ยอมอาหารแต่ท้องกลับดู
ป่องก็เพราะสาเหตุนี้ ภาวะนี้ทำให้อวัยวะภายในอื่นๆ ของมัน
ถูกกดทับด้วย เราต้องช่วยดูดน้ำออกจากท้องมันก่อน”

“เจ็บมากไหมคะ มันกลัวเจ็บมากเลยคะ”

“ไม่ครับ” ผมหลอกเธอ “เหมือนการให้น้ำเกลือแบบ
สลัดฝั่งเท่านั้นเอง”

ช่วยไม่ได้ เรื่องนี้ไม่โกหกไม่ได้

น้ำจากช่องท้องถูกดูดออกมาหมดแล้วหมดแล้ว มันทรมาณ
มากจนทำท่าเหมือนจะโกรธแล้ว ต้องขอบคุณปลอกคอกันเสีย
ต่อให้มันอยากกัดพวกเราแค่ไหนก็กัดไม่ได้ และนี่ยิ่งทำให้มัน
โกรธกว่าเดิม

เราดูดน้ำจากช่องท้องออกมาทั้งหมด 1.8 ลิตร ใช้เวลา
เกือบหนึ่งชั่วโมง ตอนผมจูงมันเดินออกมา พวกเราก็เหนื่อยกัน
แทบแย่ ดูว่าวันนี้คงต้องทำงานล่วงเวลาอีกแล้ว

“คุณรออีกสักครู่นะครับ เดี่ยวคุณหมออ่านผลตรวจ
เสร็จแล้วจะมาพูดคุยเรื่องการรักษาหลังจากนี้”

“ค่ะ อันนี้เอาออกได้หรือยังคะ” เธอชี้ไปที่ปลอกคอกันเลีย แล้วพูดต่อ “มันดูไม่พอใจเอามากๆเลย”

ผมจึงช่วยเธอถอดปลอกคอกันเลียออก

“ขอบคุณนะค่ะที่เมื่อกี้ช่วยอุ้มมันเดินออกมา ฉันรู้ว่านี่ไม่ใช่สิ่งที่พวกคุณต้องทำ แถมตัวมันก็น้ำหนักมากด้วย เวลามันขี้เกียจไม่ยอมเดินฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลย”

แม้เธอจะเป็นเจ้าของที่ตามใจสุนัขตัวเองมากเกินไป แต่อย่างน้อยก็เป็นคนมีมารยาท ผมคิดแบบนี้ในใจ ผมเคยเจอเจ้าของหลายคนที่เจตนาก่อกรวนอย่างไรเหตุผล ไม่ก็โหวกเหวกโวยวาย หรือกระทั่งพูดจาข่มขู่ ครั้งหนึ่งผมถึงขั้นถูกเจ้าของสัตว์เลี้ยงที่กำลังเดือดดาลยื่นด่ากลางบริเวณรอตตรวจ เขาต่าอยู่นานสองนาน เพียงเพราะคิวนัดของหมอยาวเกินไปจนสุนัขของเขาไม่ได้ตรวจ เมื่อไม่ได้พบหมอ เขาจึงทำได้เพียงพ่นความโกรธใส่ นักศึกษาปริญญาโทผู้โชคร้ายอย่างผม

เมื่อสักครู่ผมก็ไม่ได้มีหน้าที่ช่วยอุ้มสุนัขของเธอจริงๆ นั่นแหละ ยิ่งไปกว่านั้นมันยังตัวหนักมากและอาจกัดคนด้วย

ผมบ่นอุบอิบในใจมากมาย แต่สุดท้ายกลับพูดออกไปแค่ว่า...

“ไม่เป็นไรครับ”

หลังจากนั้นผมก็ต้องอ่านรายงานและจัดการปัญหาอีกมากมาย
รับมือเจ้าของสัตว์เลี้ยงคนแล้วคนเล่า เมื่อถึงคิวเธอเข้าห้องตรวจ
ก็เลยเวลาที่พวกเราควรเลิกงานไปแล้ว

มีแต่ข่าวร้าย นี่คือนี่สิ่งที่เธอได้รับฟังในห้องตรวจ คุณหมอ
ให้เธอดูวิดีโออัลตราซาวนด์ ภาพเอกซเรย์ และรายงานผลตรวจ
เลือดอย่างละเอียด เธอยังคงดูนิ่งสงบ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าตอนดู
วิดีโออัลตราซาวนด์ เธอเป็นอนาถาหน้าหงายที่เมื่อเห็นภาพหัวใจ
ห้องขาววมโต

หลังจากได้พยายามอธิบายสถานการณ์ให้เธอฟังอย่างเข้าใจ
ง่ายที่สุดแล้ว คุณหมอก็สรุปให้ฟังว่า...

“มันมีภาวะหัวใจล้มเหลวครับ แต่นี่ก็เป็นผลลัพธ์ที่คาดเดา
ได้อยู่แล้ว”

ราวกับประโยคนี้เป็นชนวนจุดความกลัวที่เธอเก็บไว้มานาน
ให้ระเบิดในที่สุด

“ตอนนั้นหมอเคยบอกวามันอาจไม่ทันได้โตด้วยซ้ำ”

เธอเริ่มพูดพลางสะอึกสะอื้น จากนั้นก็ร้องไห้โฮออกมา
ทันทีต่อหน้าหมอและพวกพฒนนักศึกษาปริญญาโททั้งหมด ไร้ท่าที่
ลังเลเหมือนกับตอนทำแบบสอบถามเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนไม่มีผิด
เธอร้องไห้จนตัวโยนเพื่อปลดปล่อยทุกอย่างออกมา

เธอร้องไห้สะอึกสะอื้นพลางพูดต่อไป...

“ตอนนั้นมันตัวเล็กนิดเดียวและชอบคุณหมอมาก ทุกครั้งที่

เข้ามาถึงประตูโรงพยาบาลก็อยากจะพุ่งเข้าไปหาคุณหมอในห้องตรวจ ตอนนั้นเจ้าหนูของมันยังโตไม่เต็มที่แล้ว แต่มันชอบขี่ขาของคุณหมอมาก เจอคุณหมอที่ไรก็ต้องขี่ขาของคุณหมอทุกที!”

เธอพูดจาสะเปะสะปะ ส่วนคุณหมอก็ยืนเงยบปล่อยให้เธอพูดต่อไป

สมแล้วที่เป็นรุ่นพี่มากประสบการณ์ คุณหมอมองเห็นภาพเจ้าของสัตว์เลี้ยงใจสลายมาแล้วหลายครั้ง จึงฝึกฝนวิธีรับมือมาอย่างดี นั่นก็คือเงยบไว้ดีที่สุด เธอร้องให้พาลงเฝ้ามือความหาอะไรบางอย่างในกระเป๋า แต่ดวงตาเบียดขึ้นทำให้มองเห็นไม่ชัด ผมรีบหยิบกระดาษทิชชูยื่นให้เธอพัลวัน

“ขอบคุณค่ะ”

เธอขอบคุณผมอีกครั้ง

หลังจากร้องไห้จนพอใจแล้ว เธอก็กลับมานิ่งสงบเหมือนเดิม

“โอเคะ ยาขับปัสสาวะ ไม่สิ ไม่ตรวจอย่างอื่นเพิ่มดีกว่า ค่ะ มันเหนื่อยมากแล้ว อีกอย่างนี้ก็เลยเวลามือค้ำของมันแล้ว ถ้ามันได้กินข้าวช้ากว่าที่เคยแค่นิดเดียวก็จะโกรธทุกที พวกคุณก็ถึงเวลาเลิกงานแล้วใช้ไหมคะ เมื่อกี้ฉันเห็นแผนกอื่นเขาปิดไฟกันหมดแล้ว”

รุ่นพี่ของผมเห็นด้วยกับเธอ พวกผมก็เช่นกัน เธอเป็นเจ้าของสัตว์เลี้ยงที่ไม่จู้จี้จุกจิกเลย ตัดสินใจได้รวดเร็วมาก

พวกเราช่วยลงเวลานัดหมายติดตามอาการสัปดาห์ถัดไป
ให้เธอระหว่างรอพิมพ์ใบสั่งยาและใบเสร็จ จากนั้นเธอก็หันมา
ขอบคุณพวกเราแล้วจึงสุนัขเดินไปยังโถงที่นั่งรอซึ่งปิดไฟหมดแล้ว
ไม่รู้ทำไม ภาพแผ่นหลังเตี๋ยๆ ของเธอและสุนัขตัวนั้น
จึงติดตามผมขนาดนี้ สลัดความรู้สึกอย่างไรก็ไม่หาย ผมยืนมอง
เธอจากระยะไกล เห็นเธอพยายามออกแรงผลักสุนัขขึ้นรถ
แล้วผมก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองคิดอย่างนี้อยู่...คิดว่าช่วยเธออุ่นมันขึ้นรถ
ดีไหมนะ

*

กว่าจะกลับถึงบ้านก็ตึกแล้ว แม่กลับมาจากการออกกำลังกาย
เรียบร้อย ผมถอดหมวกกันน็อกออกและมองผ่านหน้าต่างเข้าไป
เห็นภาพแม่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่นเพียงลำพัง จู่ๆ ก็รู้สึกว่
แม่ดูเหงาเหลือเกิน

“วันนี้กลับตึกจัง”

แม่พูดวางปิดโทรทัศน์แล้วรับกระเป๋าไปจากผม เมื่อก่อน
ตอนพ่อกลับถึงบ้านหลังเลิกงานแม่ก็ทำแบบนี้ตลอด

“ยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหม”

ผมเหลือบไปเห็นอาหารวางเต็มโต๊ะไม่พร้อมแม่แต่น้อยแล้ว
ไม่ค่อยพอใจ

“ผมบอกแม่กี่ครั้งแล้วว่าไม่ต้องรอ! แม่เป็นกรดไหลย้อน ต้องกินข้าวให้ตรงเวลานะ!”

“รู้แล้ว” แม่โบกมือเบาๆ ให้ผมเลิกบ่น “กินข้าวคนเดียว มันไม่อร่อย ยิ่งงัดยวบปีหน้าพอแก่ได้เป็นหมอเต็มตัวแล้วฉันจะเลิกรอเอง ถึงตอนนั้นจะเลิกงานก็ไม่งกี่ยามก็ไม่วู้”

“แม่นี่นะ”

“ไปล้างมือเถอะ”

“ครับ”

ขณะยืนมองภาพด้านหลังของแม่ซึ่งตักข้าวอยู่ในครัว แปลกจริง ๆ จู่ ๆ ผมก็นึกถึงผู้หญิงที่เจอกันวันนี้อีกแล้ว ไม่รู้ว่าสัปดาห์หน้าเธอจะพาสุนัขมาตรวจติดตามอาการหรือเปล่า สุดท้ายวันนี้ผมก็เห็นสุนัขตัวนั้นเดินขึ้นรถไปเอง เธอแค่ผลักกันมันจากด้านหลังเท่านั้น เพราะฉะนั้นน่าจะยังได้เจอเธอกับสุนัขของเธออยู่ละมัง สุนัขตัวนั้นชื่อว่าเสี่ยวซิน ผมจำได้ ผมเห็นชื่อนี้บนประวัติการรักษา เมื่อเธอพูดถึงมันกับคนอื่นจะเรียกมันว่าเสี่ยวซิน แต่ตอนหันไปคุยกับมันตรง ๆ กลับเรียกมันว่าเจี๊ยะเจี๊ยะสรุปว่าสุนัขตัวนั้นชื่ออะไรกันแน่นะ

ผมส่ายหน้า ไม่รู้ทำไมจู่ ๆ จึงสงสัยเรื่องนี้ขึ้นมา

น่าเบื่อ ผมบ่นตัวเองในใจ แต่จิตใจกลับมีความคิดเป็นของตัวเอง ผมอดไม่ได้ที่จะคิดต่อไปว่า...

ภาวะหัวใจล้มเหลวไม่ได้ทำให้เสียงเสียชีวิตทันทีหรอกนะ

แล้วพวกเราก็มีयरักษากวาวหวัใจล้มเหลวด้วย

ผมนึกถึงตอนนั้น ตอนที่ผมอยากบอกเธอแบบนี้ แต่ก็เก็บคำไว้ไม่พูดออกไป ผมเพียงยืนอยู่ข้างๆ มองเธอร้องไห้เศร้าโศกเสียใจ และชิงยื่นกระดาษทิชชูให้เธอก่อน ผมทำเพียงเท่านั้นเอง

ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผมอยากกลับไปพูดประโยคนี้กับเธอจริงๆ ถ้าพูดไปแล้ว เธอจะเสียใจน้อยลงสักนิดไหม
ไม่รู้ว่าอีกหนึ่งปีข้างหน้าผมจะไปเป็นสัตวแพทย์ที่ไหน
ไม่รู้ว่าคุณในอนาคตจะเป็นสัตวแพทย์ที่ดีหรือเปล่า

*

เธอพาสุนัขมายังโรงพยาบาลตามเวลานัด

คราวนี้สุนัขไม่ได้เดินเข้ามาในโรงพยาบาลเองแล้ว แต่เธอต้องใช้แรงดันกันมันให้ขยับไปข้างหน้าทีละก้าวอย่างเหน็ดเหนื่อย

อาการของมันทรุดลงอย่างรวดเร็ว

และคราวนี้ผมก็ไม่ได้ตะโกนเรียกหา “เจ้าของเสียวซิน” แล้ว แต่เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าเธอเอง

“มันเป็นยังไงบ้างครับ”

เธอส่ายหน้า ดวงตาดูบวมซ้ำ ผมฟังเธออธิบายอย่างละเอียดและเป็นลำดับชัดเจนด้วยท่าทางสงบนิ่งเช่นเคย...

“สองวันมานี้มันดูผิดปกติอีกแล้วละ เมื่อวานก็กินม้อค่าไปแค่นิดเดียว ส่วนวันนี้ไม่กินเลยสักนิด ดูไม่มีชีวิตชีวาเลยเมื่อก่อนมันชอบนั่งรถตากลมมาก แต่เมื่อกี้ตอนอยู่บนรถมันดูเหนื่อยเหลือเกิน ฉันเกือบจะวนรถกลับบ้านแล้ว” เธอพูดเร็วขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นจู่ ๆ ก็หยุดราวกับรู้สึกผิดและพูดเสริมอีกนิดว่า “แต่อาทิตย์ที่แล้วพอกลับบ้านไปมันก็ดีขึ้นมากเลยกินขนมเนื้อแห้งไปตั้งหลายแท่ง แถมยังทำตัวกำแหงเท่าใส่คนที่เดินผ่านไปมาอีก จิตใจมันไม่ค่อยปกติเท่าไร ถ้าพวกคุณมีแผนกจิตเวช ฉันคงจะพามันไปตรวจสักหน่อย ฉันเคยหาครูฝึกมาแก้ไขพฤติกรรมมันแล้ว แต่ก็ไร้ประโยชน์ มันเป็นสุนัขจิตไม่ปกติที่แม้แต่ครูฝึกยังยอมแพ้”

ผมดูไม่ออกว่าเธอพูดเล่นหรือพูดจริงอยู่กันแน่ ผมไม่เก่งเรื่องนี้จึงตอบกลับไปว่า...

“อ้อ ไม่เป็นไรครับ”

“ฉันรู้ค่ะ”

เธอตอบแล้วหันหน้าหนีไป จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดมาก ก่อนหน้านี้เราเคยเจอกันแค่ครั้งเดียวเป็นเวลาแค่ประมาณสามชั่วโมง เรื่องที่คุยกันก็มีแต่เรื่องสุนัขตัวนี้กับอาการป่วยของมัน แต่ตอนนี้กลับมีความรู้สึกบางอย่างเชื่อมโยงเราไว้ด้วยกัน ราวกับว่าเราเป็นเพื่อน

กันแล้ว ทั้งยังผ่านอะไรบางอย่างมาด้วยกัน

ไม่อาจอธิบายสิ่งนี้ได้เลย

อ้อ! ไม่เป็นไรครับ ผมพูดกับเธอในใจอีกครั้ง จากนั้นก็พูดว่า...

“งั้นผมพามันเข้าไปตรวจก่อนนะครับ”

“แต่มันอาจจะไม่มีแรงเดินนะกะ มันเหนื่อยมาก...”

“ผมไปเอารถเข็นมาให้ดีไหมครับ”

“ครั้งนี้แค่เจาะเลือดก็พอได้ไหมกะ มันเหนื่อยมาก ฉันไม่อยากให้มันทรมานอีก”

“ครับ”

มันเหนื่อยมาก ผมตระหนักว่าเธอพูดประโยคนี้ซ้ำสองครั้งแล้ว

ตรวจจลร่างกาย

เจาะเลือด

เจาะน้ำในช่องท้องออก

พวกเราใช้เวลากับมันน้อยลง แต่อาการของมันเริ่มจัดการได้ยากกว่าเดิม

“ครั้งนี้เจาะออกมา 50 ซีซี”

ผมบอกเธอระหว่างเข็นมันออกมาจากห้องตรวจ แต่ที่ผม

ไม่ได้บอกก็คือ หากเทียบกับน้ำหนักของมันแล้วถือเป็นปริมาณที่ผิดปกติอย่างยิ่ง ปัญหาคือไม่ใช่แค่เรื่องหัวใจแล้ว

‘ภาวะหัวใจล้มเหลวไม่ได้ทำให้เสี่ยงเสียชีวิตทันทีหรอกนะ แล้วพวกเราที่มีयरักษากภาวะหัวใจล้มเหลวด้วย’

ลัปดาห์ที่แล้วผมน่าจะพูดประโยคนี้ออกมา เพราะตอนนี้เธอดูเสียใจมาก อีกทั้งประโยคดังกล่าวคงสายเกินไปแล้วสำหรับตอนนี้

เร็วเหลือเกิน

เร็วเกินไป

“ว่าแต่ จริงๆ แล้วมันชื่ออะไรเหรอครับ”

“เอ๊ะ”

“ในแฟ้มประวัติเขียนว่ามันชื่อเลี้ยวซิน แต่ผมได้ยินคุณเรียกมันว่า...”

“อ้อ เจียงเจียง คำว่าเลี้ยวซินในภาษาญี่ปุ่นออกเสียงว่าซินเจียง ตอนหลังฉันก็เลยเรียกมันว่าเจียงเจียงซะเลย”

“ครับ”

ครับ ผมไม่รู้จะพูดอะไรต่อ

ผมยังคงไม่รู้ชื่ออะไรเกี่ยวกับเธอเลย ทั้งอายุของเธอ อาชีพของเธอ ไม่รู้ว่าเธอมีแฟนไหมหรือว่าแต่งงานแล้ว คนแปลกหน้าสองคนเริ่มสานสัมพันธ์กันได้ยังไงนะ

คิดมากเกินไปแล้ว

“จ๊ะเนี่ยเราขอบคุณหม่อ่านผลตรวจนะครับ”

“ค่ะ”

ค่ะ

วันนี้มีแต่สุนัขและแมวป่วยหนักเข้ารับการรักษ ทั้งโรคมะเร็ง โรคหัวใจ และกรณีที่เข้ารับการผ่าตัด...ตอนนี้มีคนปล่อยโฮ อยู่ตรงโถงทางเดินในโรงพยาบาล มีคนโทรศัพท์อย่างร้อนรน เพื่อหาโรงพยาบาลที่จะช่วยผ่าตัดให้แมวของเขาตอนกลางคืนได้ มีคนสวมเสื้อผ้าให้สุนัขของตนที่ป่วยเป็นมะเร็งอยู่ มีคนโทรเรียกรถแท็กซี่ และมีคนหนึ่งส่งบิ่งฟิงส์ตวแพทยก์กล่าวว่า...

“ถ้ามันชอบกินอะไรก็ปล่อยให้มันกินไปเถอะครับ”

บางครั้งผมก็คิดว่าโรงพยาบาลคงหวังดี จึงได้ตั้งใจจัดตารางนัดหมายให้กลุ่มสัตว์เลี้ยงที่ป่วยหนักๆ อยู่ในวันเดียวกัน เพื่อให้เหล่าเจ้าของสัตว์เลี้ยงได้มาพบปะกัน ได้เข้าใจความไม่แน่นอนของชีวิต และได้รู้ว่าพวกเขาไม่ได้อยู่คนเดียว สัตว์เลี้ยงที่ได้มาอยู่ที่นี่นับว่าเป็นหนึ่งชีวิตที่โชคดี เพราะต่อให้พวกมันป่วยหนัก ก็ยังไม่ถูกทอดทิ้ง

อีกทั้งคนพวกนี้ล้วนรู้จักความรักและชีวิตเป็นอย่างดี

ความรัก

ผมหยิบเครื่องวัดความดันไปหาเธอ เพียงเพื่อให้ตัวเองมั่นใจว่า
ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องบ้างแล้ว

วันนี้ตารางตรวจรักษาผู้ป่วยของรุ่นพี่ยังคงหนาแน่น เธอ
รอมานานมากแล้ว ผมออกไปหาเธอที่ลานจอดรถและเห็นสายตา
ตื่นตกใจของเธอ จึงรีบอธิบายว่า...

“ผมมาช่วยวัดความดันให้มันครับ”

“ฉันไม่รู้เลยว่านี่เครื่องวัดความดันสำหรับสุนัขด้วย”

“มีนะครับ”

ผมยังคงคิดเรื่องคุยไม่ออก ไม่ได้เรื่องเลย

ระยะห่าง 0.001 เซนติเมตร ครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัย
ของผม แต่เพื่อความปลอดภัยของสุนัข ผมวัดความดันหลายรอบ
จนมันเริ่มไม่พอใจ

“ผมชินกับการวัดหลายๆ รอบ ผลจะได้แม่นยำครับ”

ผมอธิบาย

“ความดันของมันปกติไหมคะ”

“ครับ”

เราลองหาเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ไว้สาระมาคุยเล่นกัน แต่ที่จริง
เราต่างรู้เท่าทันปัญหาใหญ่ที่สุดของมันตอนนี้ไม่เกี่ยวกับค่าความดัน

“เออละๆ วัดครั้งสุดท้ายก็เสร็จแล้วนะ”

ผมใช้น้ำเสียงแบบเธอพูดกับมัน จากนั้นก็วัดความดัน
อีกครั้ง และอีกครั้ง

“คุณไม่ได้บอกว่าครั้งสุดท้ายแล้วหรือหะคะ”

เธอถาม แต่ผมกลับยิ้มแทนคำตอบ

นั่นไง ผมโกหกเธออีกแล้ว ใช่ ผมโกหกเธอ ไม่ใช่สุนัข

ของเธอ

สิ่งที่พวกเราต้องรับมือมาโดยตลอดคือเจ้าของสัตว์เลี้ยง ไม่ใช่ตัวสัตว์เลี้ยงเอง ต่อให้สุนัขและแมวจะจัดการยากแค่ไหน ขอเพียงให้ดมยาสลบหรือยาระงับประสาทก็จัดการได้แล้ว แต่เจ้าของที่รับมือยากนั้นเราจะให้พวกเขาดมยากไม่ได้ แบบเธอ ไม่นับว่ารับมือยากหรือ เธอดูเชื่องง่ายด้วยซ้ำไป อีกอย่าง น้ำเสียงตอนเธอถามผมเมื่อสักครู่นี้ตลกมาก

ระยะห่าง 0.001 เซนติเมตร จบลงแล้ว

คู่รักเขาเริ่มรักกันได้ยังไงนะ

เข้าห้องตรวจ

พบรุ่นพี่

รุ่นพี่เล่าอาการของสุนัขด้วยน้ำเสียงสุขุมเช่นเคย ครั้งนี้ผมหยิบกระดาษทิชชูมาไว้ใกล้มือล่วงหน้าแล้ว แต่ครั้งนี้เธอไม่ร้องไห้ กระทั่งเมื่อได้ยินเรื่องราวระดับโศกและภาวะน้ำท่วมปอดก็ไม่ร้องไห้

“แผนกอายุรกรรมยังให้บริการอยู่ คุณไปต่อคิวรอตรวจอีกรอบได้นะครับ”

“ฉันอยากพามันกลับบ้านค่ะ มันเหนื่อยแล้ว”

แต่เธอกลับพูดแบบนี้

มันเหนื่อยแล้ว วันนี้เธอพูดประโยคดังกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า

รักแท้คือการยอมให้คนที่ไม่ยอมให้จากไปได้จากไป

แต่โดยดี

ผมมองแผ่นหลังเธอ เห็นเธอลุกขึ้นยืน พลันนึกถึง
เนื้อเพลงและทำนองเพลงรถไฟขบวนสุดท้าย¹ และนึกถึงภาพ
ตัวผมเองกับพ่อในตอนนั้น

ผมพบว่าเธอเป็นผู้หญิงที่ทำให้คนรู้สึกผูกพันได้ง่ายจริงๆ

ผมถามเธอว่า...

“งั้นให้ผมนัดตรวจอาทิตย์หน้าด้วยไหมครับ”

เธอยืนฟังและนั่งคิด รวากับมีคำถามที่อยากถาม แต่คง
ไม่กล้าพอจะพูดออกมา เธอหันมาส่งสายตาให้ผม สายตาที่
ราวกับบอกว่า เราเคยผ่านอะไรบางอย่างมาด้วยกันจริงๆ

“ถ้างั้น นัดไว้อีกสองอาทิตย์ข้างหน้าแล้วกันค่ะ ช่วยสั่งยา
สำหรับสองอาทิตย์ให้ฉันด้วยนะคะ”

สุดท้ายเธอก็ตอบแบบนี้

¹ 末班车 เพลงยอดนิยมในไต้หวัน เปิดตัวเมื่อเดือนมกราคม
ค.ศ. 2011 เนื้อหากล่าวถึงการจากลาและความเศร้าเมื่อถึงเวลาต้องแยกจากกัน

เธอชำระเงิน รับยา และพาสุนัขกลับไป เธออุ้มมันขึ้นรถ ส่วนผมยืนมองภาพนี้จากระยะไกล

“มันตัวหนักมาก เวลามันขี้เกียจไม่ยอมเดินฉันก็ทำอะไรไม่ได้เลย”

ผมนึกถึงสัปดาห์ก่อนตอนเธอพูดประโยคนี้ด้วยท่าทางโกรธปนตลก

เธอใช้ชีวิตช่วงหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาอย่างไรนะ

ความรัก

ระยะห่าง 0.01 เซนติเมตร คือระยะใกล้ที่สุดระหว่างเราสองคน แต่ผมก็ยังไม่รู้จักเธอเลยแม้แต่หน่อย

สองสัปดาห์หลังจากนั้น เธอไม่มาโรงพยาบาล ผมรออยู่สามชั่วโมง จากนั้นก็ถือโอกาสตอนว่างจากการตรวจไปค้นหาประวัติการรักษาของสุนัขตัวนั้นและโทร.หาเธอตามเบอร์ที่เขียนไว้ เมื่อยืนยันชื่อกับเธอแล้วจึงถามว่า...

“เสียวซินเป็นยังไงบ้างครับ”

ผมไม่ได้แนะนำตัวแต่กลับโพล่งคำถามใส่เธอทันที เพราะน้ำเสียงที่เธอใช้เมื่อขานรับตอนต้นทำให้รู้สึกว่เธอรู้ว่าเธอจำผมได้

เธอจำผมได้จริง ๆ ทั้งน้ำเสียงของผม และอาการรวมถึงตัวผมคนนี้ด้วย

“เสียวซินจากไปแล้วค่ะ”

เธอเอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นด้วยเสียงแผ่วเบาจากอีกฟากของโทรศัพท์ จากนั้นก็เริ่มร้องไห้ ร้องไห้ปลดปล่อยความรู้สึกสุดหัวใจ ผมฟังเธอร้องไห้เงียบๆ

วันนั้นหลังกลับบ้านไปกินข้าวกับแม่ ผมก็ซิงตัวเองอยู่ในห้องนอน เติมนวนไปวนมา ไม่รู้ว่าตัวเองกระสับกระส่ายอะไรอยู่ จึงพาตัวเองไปอาบน้ำ จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดเฟซบุ๊กค้นหาชื่อเธอ รูปโปรไฟล์ของเธอเป็นรูปเธอกับสุนัขตัวนั้น

ผมจ้องภาพนั้นอยู่นาน จากนั้นก็เติมนวนไปวนมาอยู่ในห้องอีกครั้ง ผมเริ่มรู้แล้วว่าตัวเองว่าุ่นใจเรื่องอะไรอยู่ จึงบอกตัวเองว่าวันนี้ควรเข้านอนเร็วสักหน่อย จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ผมหยิบมาเปิดเพลงฟัง ผมฟังเพลงรถไฟขบวนสุดท้ายของเซียวหวงฉี² ซ้ำไปซ้ำมาแล้วล้งเลอยู่นานเป็นเวลาเจ็ดสิบเพลง ทำยที่สุดก็รวบรวมความกล้ากดส่งคำขอเป็นเพื่อนไปหาเธอ

² หรือ Ricky Hsiao (ค.ศ. 1976 - ปัจจุบัน) นักร้องชาวไต้หวัน